

drietal graciën op het schild hebben geschreven! Maar het geven wordt hem nooit een nare bezigheid, waar een stroef gezicht bij te pas komt. Daar moet muziek bij zijn, het moet plezant zijn, en men geeft er „een bal” om een weduwe met elf minderjarige kinderen op dreef te helpen.

Die behoefte aan het plezante, kan ze meer drastisch geuit worden dan in 't geval van die Antwerpsche volksmensen, die, na de vlucht uit Antwerpen in 1914, toen onze stad gebombardeerd werd, zich bij een Hollandschen plattelandsburgemeester aanmeldden, met het dringend verzoek, om hun spoedig aan een lokaal voor hun danspartijen te helpen?

Ik wandelde eens, met Israël Querido over de Meir, op een Zondagmiddag, als alles hier zoo glansend zonnig was en een prettige zomersche atmosfeer alle menschen en dingen omhulde. Querido had over de Antwerpsche meisjes de vreeselijkste dingen hooren vertellen. Of dat waar was, vroeg hij me. Ik heb hem verzekerd, dat onze Antwerpsche meisjes heelemaal zoo kwaad niet zijn, en dat alles neerkomt op de „aangeboren aanminningheid van het Brabantsch jonk”. Wat de lyriek van Querido ontstak.

Achter 'n muziek aanloopen — in stoeten zich bewegen — betoogen: niets doet de Antwerpenaar liever. De vlaggen schieten uit als grote kleurige bloemen. Is de vreugde wat traag om te ontbloeien, dan helpt men haar een handje.

Toen ik nog niet naar buiten, naar den stemmigen heikant was verhuisd en bestendig te Antwerpen verbleef, heb ik vaak gesakkerd om de luidruchtigheid van de Antwerpsche straat. Te Antwerpen spreekt men zelfs van een „begrafenisfeest”, en ge kunt er soms niets.... vroolijkers bijwonen dan een kruisplanting. De Antwerpenaar wordt op Blijenberg begraven. Hij rijdt er naar toe — zoo was 't tot voor weinige jaren — in een weidsch-vergulden karos, lijk een prins of een tandentrekker, in volle glorie, als gold het een plezierreisje. Dat zijn Spaansche herinneringen. 'k Heb het weten gebeuren, dat een maatschappij, die 's morgens haar eerevoorzitter was gaan begraven, omtrent elf uren 's avonds nog altijd pas redoublés afgaf langs 's Heeren straten. Nu en dan fanfaarden ze feestelijk een deun uit den Tribut de Zamora, en voor een café huppelde herhaaldelijk de Brabançonne, gevolgd door ettelijke overtuigde hip hip hoera's! En, toen ik mijn raam opentrok, begonnen de begrafenisviervers dapper te spelen en te zingen:

„En waar kunnen wij nog beter zijn,
dan bij ons beste vrienden?”

Wie dan nog gerust werken, of slapen wil, heeft een neiging om de uitbundigheid van 't Antwerpsche ras te verwenschen. Maar.... blijf daar maar eens kwaad op! Ze meenen het zoo goed.